

இலங்கையில் கடந்த (05.02.2014) அன்று Facebook கின் காரணமாக தற்கொலை செய்துகொண்டாள் எனச் சொல்லப்பட்டு வரும் சிறுமி வனெஷா இமந்தி Facebook கின் காரணமாகத் தான் தற்கொலை செய்து கொண்டாளா என்பதனை, உண்மையில் என்ன நடந்ததென்பதை வதைத்து நீங்கள்தீர்மானியுங்கள். 10 ஆம் வகுப்பில் கல்வி கற்றுவந்த வனெஷா இமந்தியின் Facebook கணக்கின் Wall இல், அவரது நண்பனாக இணைந்துகொண்ட ஒருவன், காதல் ஜோடியொன்றின் புகைப்படத்தை Tag செய்துவிடுகிறான். அதனை வனெஷாவின் பாடசாலையின் ஆசிரியை ஒருவர் கண்டு, அதிபரிடம் போய் முறையிடுகிறார். அதிபர், 5000 மாணவர்கள், ஆசிரியர்கள் முன்னிலையில் அந்தச் சிறுமியை மடிகைக்கு அழைத்து 'வசீ' எனத் திட்டிகிறார். மறுதினம் பற்றேராரை பாடசாலையைக்கு அழைத்துவரும்படி கட்டளையிடுகிறார். தான் செய்யாத ஒரு தவறுக்காக அவர் பெயர் கடைக்கநேரத்தையிட்டுப் பெரும் மன உளைச்சலுக்குள்ளான சிறுமி, தனது தந்தைக்கு 3 பக்கங்களில் ஒரு கடிதம் எழுதி வதைத்து விட்டு, தாயின் சலையில் தூக்கிட்டுத் தற்கொலை செய்துகொள்கிறாள். கீழேயுள்ளதுதான் சிறுமி தற்கொலை செய்துகொள்ள முன்பு எழுதி வதைத்த கடிதம் - மரண வாக்குமூலம்

"2014 -02-05

"அப்பாவாக்கு..

இப்படி ஒரு முடிவெடுத்ததற்காக என்னை மன்னியுங்கள். நான் குற்றமெதுவும் செய்யாமல் எனது அப்பாவை, அதிபர் முன் நிற்க வகைகளை என்னால் முடியாது. தவறு என்று நான் செய்ததென்றால் 7 ஆம் ஆண்டில் ஓப்போட்டோ எடுத்துத்தூதான். நான் செய்த அந்தத் தவறையெல்லாம் ஏற்றுக் கொள்கிறேன். ஓப்போட்டோ ஒன்றை FB யில் இட்டவரையும், அந்த ஓப்போட்டோவை எனக்குக் கேள்வி செய்தவரையும் விட்டுவிட்டு ஏன் என்னை நோக்கியே விரலை நீட்டிகிறார்கள்? இன்று நான் என்னுடைய ஒன்றுமறியாத அப்பாவை பாடசாலையைக்குக் கட்டிச் சென்றிருந்தால் அதிபரையே ஏச்சுப் பச்சைக்களை எவ்வளவு கட்டி இருக்க வேண்டியிருந்திருக்கும்? என்னுடைய அப்பா அவ்வாறான ஏச்சுப் பச்சைக்கு ஆளாகக் கூடாது. எவ்வளவு பிரச்சினைகளை

அப்பா தலையில் வதைத் திருக்கிறீர்கள் என இந்த வீட்டில் யாருக்குமே புரிவதில்லை. அதற்கிடையில் எங்கயே போகும் ஒன்றுக்காக எனது அப்பாவை அவமானப்படுத்த வேண்டிய தவேளை எனக்கில்லை. இதற்கெல்லாம் காரணம் எமது அதிபர். அவர் எதுவுமே தரையாமல் என்னையோக்கி மாதிரம் விரலை நீட்டுவது ஏன் என எனக்குத் தெரியவில்லை. 5000 பிள்ளைகள் மூன்று, கட்டத்தில் வதைத்து மடையைக் குழைத்துத் திட்டினார். ஒரு பையனோடு படம் பார்க்கப் போனாய் எனச் சத்தமிட்டார். நான் போகவில்லை என்பதை எனது தங்கையும், அக்காவும் அறிவார்கள். இவ்வளவு அநீதங்களெல்லாம் நடந்த போதும் கட்டநான் மிகவும் பொறுமையாக இருந்தேன். இனிமேலும் என்னால் இயலாது.

எனது வகுப்பாசிரியர் பண்டார, வகுப்பைப் பொறுப்பேற்கும் அன்று எனது எல்லா வேலைகளையும் விட்டுவிட்டு ஆசிரியருக்கு உதவினேன். அப்படியெல்லாம் செய்த எனமீது வீண்பழிசூழ்ந்துகிறார்கள். இந்தப் பாடசாலையைக் காக்க பாடப்படுவதுதான் எனது மிகப்பெரிய தவறு. பாடசாலையில் ஏதேனும் போட்டிகள், விழாக்களின் போது நான் நடனமாடாமல் இருந்தால்தான் ஆச்சரியமாக இருக்கும். ஜயசுந்தர ஆசிரியை, ரஞ்சனி ஆசிரியை ஆகியோருக்கு இது தெரியும். எனது அப்பாவும், பண்டார ஆசிரியருக்கும் இனியும் கவலைகள் தர என்னால் முடியாது. நான் இன்று செய்யப் போகும் காரியத்தால் ஏனைய பிள்ளைகளுக்கு இம் மாதிரியான கீழ்த்தரமான வேலைகள் நடக்காமலிருக்கும் என எனக்குத் தோன்றுகிறது.

சில ஆசிரியர்கள் பிரச்சினையொன்று வரும் போது எனது குடும்பத்தை இழுகிறார்கள். நான் இங்கு சொல்வது யார் கூறித்தான் என்பது அப்பாவைக்குத் தெரியும். நான் இன்னும் உயிருடன் இருந்தும், இந்தப் பாடசாலையில் 'வசீ' எனப் பச்சைக் கட்டெட்டுக் கட்டெட்டு O/L பரீட்சையைக் கட்ட என்னால் ஒழுக்காக எழுந்த முடியாது. அப்பாவிப் பிள்ளைகள் சிறியதொரு தவறையைச் செய்தால் அப்பிள்ளைகளை 'வசீ' எனக் கட்டிப்பிடுவதை நிறுத்திவைக்க வேண்டும். பிள்ளைகள் பற்றி முறைப்பாடுகள் வரும் போது யார் சரி, யார் தவறு என்பதைத் தேடிப் பார்க்க வேண்டும். எல்லா அவப்பெயர்களையும் எனக்கு, எனது தங்கைக்குமே கற்றுக்கொடுக்க வேண்டும். எனது பாடசாலையில் 50%மானவர்களுக்கு நண்பர்கள் இருக்கிறார்கள். அவயை எல்லாம் அதிபருக்குத் தெரியாது. நாங்கள் சொல்வதும் இல்லலை. அதனால் தான் எம்மையே குற்றம் சாட்டுகிறார்கள்.

நான் எனது அப்பாவை மிகவும் நேசிப்பதைச் சொன்னேன். எவருடைய மூன்றாம் நின்று 'எனது மகள் செய்த தவறுகளுக்கு மன்னித்தாகக் கொள்ளுங்கள்' என அவர் மன்றாடவதை நான் விரும்பவில்லை. என்னையோக்கி விரலை நீட்டி விலக்கிவிடும் படி அதிபர் கடுமையாகக் கிறார். நாங்கள் நல்லதையோக்கி மாதிரமே செய்த போதும், போட்டிகளில் எல்லாம் வென்ற போதும் எமக்கு நற்பெயர்தெரிவதும் சட்டவில்லை. ஆனால் தவறொன்று செய்த விடத்துக்கு முழுப் பாடசாலையைக் கட்டும் கட்டெட்டு வண்ணம் சத்தமிட்ட தான் அவருக்குத் தெரியும். பாடசாலையைக் கேட்டால் நான் ஒரு இழுகு என அவர் கடுமையாக இருக்கிறார். இவ்வாறெல்லாம் ஏச்சுக் கட்டெட்டுக் கட்டெட்டு என்னால் பாடசாலையைக் குழைப்போக

Written by - எம்.ரிஷானன் ஷெரீப், இலங்கை -
Saturday, 01 March 2014 03:50 -

முடியாது. கமகே ஆசிரியரும் கட்ட நான் நடத்ததை கட்டிப் பிள்ளை எனக் கற்றினார். நான் அப்பொழுதில்லாம் கட்ட எனது O/L பரீட்சைப் பெறுபதற்குள்ளே மட்டும் எனது நல்ல நடத்தையை அவர்களுக்குக் காட்டத் தீர்மானித்துக் காத்திருந்தேன். எனினும் இப்பொழுது அதிகம் தாமதமாகி விட்டது. இனி செய்ய ஏதுமில்லை.

பண்டார ஆசிரியர், நடன ஆசிரியைகள் இருவர், பிரபா ஆசிரியை ஆகியோர் மாத் திரமே இந்தப் பாடசாலையில் எனது திறமைகளைப் பற்றிக் கற்றிப் பாராட்டியவர்கள். பிரபா ஆசிரியையிடம் சினை எனது பிரச்சினைகளைக் கற்றி ஆறுதல் தேடியபோது, நான் நன்றாகப் பரீட்சையில் சித்தியெய்த வேண்டாமென எண்ணியிருந்தேன். ஆனால் என்கனவர்கள் எல்லாம் அழிந்து போயின. என்னால் இப்பொழுது O/L பரீட்சை தவிர்த்து அடுத்த ஜென்மத்தில் எந்த இடம் கிடைக்காமெனக் கட்ட எண்ணிப் பார்க்க இயலவில்லை.

அப்பா, நீங்கள் என்னுடைய பரீட்சை இரக்கம் காணியை உங்கள் பெயருக்கு மாற்றிக் கொள்ளுங்கள். நானில்லாமல் போனால் உங்கள்கைக் கவனித்துக் கொள்ள ஆளிருந்தால் அது ஆச்சரியம்தான். உங்களிடம் பணம் இருப்பதால் தான் உங்களிடம் இருப்பவர்களில்லாம் கட்ட இரக்கிறார்கள். பணம் இல்லாமல் போன நாளில் உங்களிடம் யாரும் இரக்க மாட்டார்கள். அவ்வாறு நடக்க இடமளிக்கக் கட்டாது. இறுதியான, இறுதியான இந்தக் கணத்திலும் கட்ட எனக்குத் தென்படுவதில்லாம் எனது அப்பாவின் கண்களிரண்டும் மாத் திரமே. எனக்கு உங்களையிடம்போவது மிகுந்த கவலையைத் தருகிறது. முடியாமென்றால் தங்கையையும் அந்தப் பாடசாலையிலிருந்து நீக்கி விடுங்கள். அந்த அதிபர் இரக்கம் வராதவர்க்கும் பாரபட்சம் காட்டுவார்.

அம்மா, நான் உங்களையும் மிகவும் நேசிக்கிறேன். அம்மா என்னுடன் இன்று இன்னும் கதகை காததற்குப் பரவாயில்லை. சந்தோஷமாக இருங்கள். என்னுடைய அக்காவைத் தான் இந்த இறுதி நேரத்திலும் பார்த்துக் கொள்ள முடியவில்லை. நீங்களும் இரக்கம் இடத்தில் சந்தோஷமாக இருங்கள். என்னுடைய அப்பாவைக் கவனித்துக் கொள்ளுங்கள். தங்கையே அவர் பாரிய நெருப்புக் கிடையே வந்துகொண்டிருக்கிறார்.

நானில்லாமல் போனால் உங்களிடையே பிரச்சினைகளையாரிடம் கற்று வீடுகள் அப்பா? எழுத எழுத எனக்கு எனது இதயத்தில் கவலை அதிகரித்துக் கொண்டே வருகிறது. அடுத்த ஜென்மத்திலும் கட்ட ஆறுதல் கிடைக்காமல் போகும்.

என்னைப் போல தவறழகை காத பிள்ளைகள் இன்னும் இருப்பார்கள். அவர்களையும் பாடசாலையிலிருந்து விலக்கி விடப் பார்ப்பார்கள். அவர்களுக்காகவே நான் இத்தீர்மானத்தை எடுத்தேன்.

I love my family

நான் எனது குடும்பத்தை நேசிக்கிறேன்.

இங்கு என்னைப் பார்த்தவுடன், பண்டார ஆசிரியருக்கு முதுலில் துரிவியுங்கள்."

தற்காலத்தில் வயதில் பெரியவர்கள் பலர் சமூக மாற்றங்களை ஏற்றுக் கொள்ளவோ, கற்றுக் கொள்ளவோ மறுக்கிறார்கள். அவர்களைப் பொறுத்தவரையில் Facebook உட்பட, சமூக வலைத்தளங்கள் எல்லாமே தீயவை, வழிகெடுப்பவை மாதிரிமே. எனவே அவற்றைப் பாவிப்பவர்களும் கட்டமோசமானவர்கள் என்பதுதான் அவர்களின் எண்ணமாக இருக்கிறது.

உண்மையில் அவளது தற்கொலைக்கு யார் காரணம்? என்னைக் கேட்டால் 'அதிபர்' என்றுதான் சொல்வனே. இந்த விடயத்தைப் பொறுத்தவரையில் பல வருடங்கள் சவேயாற்றியவரும், இராணுவப் பயிற்சி பெற்றவருமான ஒரு பொறுப்புள்ள அதிபர் எதையெல்லாம் செய்யக் கட்டாததோ அதைதான் செய்திருக்கிறார்.

உண்மையில் என்ன நடந்தது என சிறுமியிடம் விசாரிக்கவில்லை.

எந்தப் பெண்ணையும் குற்றம் சாட்டக் கட்டாத ஒரு பட்டப் பெயரை பகிரங்கமாகக் கபறி, அவள் மீது முத்திரை குத்தியமை.

5000 பரே மன்னிலையில் அவமானப்படுத்தியமை.

பதினம வயது என்பது எளிதில் உணர்ச்சிவசப்படக் கட்டிய வயது என்பது குறித்து கவனமெடுக்காமலை.

சிறுமியின் கடிதத்தில் அவள் குறிப்பிட்டிருக்கிறாள்.

"எனக்கு நேர்ந்தது, இனி எனது பாடசாலையில் எந்த மாணவிக் கும் நிகழக் கட்டாது"

இனி நரோது என்பதற்கு எந்த உத்தரவாதமும் இல்லை. எனினும் இப்பொழுது அந்த அதிபரை என்ன செய்யலாம்? அதிபரை அந்தப் பாடசாலையை விட்டு விலக்கி விட வேண்டும் என்பதுவும், சிறுமியின் மறேபடி கடிதத்தை அவளது மரண வாக் குமில்லமாகக் கொண்டு, தற்கொலைக்குத் தண்டியதற்காக அதிபரைக் கைது செய்து தண்டனை வழங்கப்பட வேண்டும் என்பதுமே பொதுமக்களின் தீர்ப்பாக

